

A Profi Noki nagyon vicces; profi választás
—Jeff Kinney, az Egy ropi naplója szerzője

PROFI NOKI KALANDJAI

EGYEDÜL AZ OSZTÁLYBAN

Lincoln Peirce

PROFI NOKI KALANDJAI

EGYEDÜL AZ OSZTÁLYBAN

LINCOLN PEIRCE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Jessicának

1.

F E J E Z E T

Bárkit felszólíthattott volna, de tényleg.

Huszonkét másik gyerek van az osztályban, a karjuk egytől-egyig a magasba lendül.

Jelentkezik Francis. Jelentkezik Teddy. Jelentkezik Gina, naná, hogy. Még Nick Blonsky is feltartja a kezét, aki általában a leghátsó padban ül, orrában

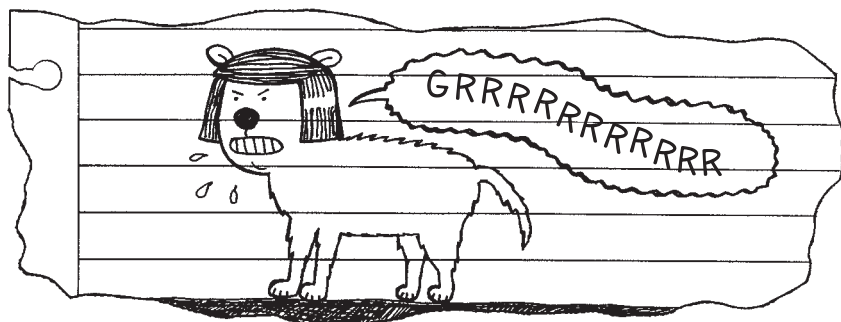
a ceruzájával. Bármelyiküket felszólíthatta volna, nem?

Találd ki, kit szólít fel!

Mrs. Godfrey mindig ezt csinálja. Ha nem tudom a választ, állandóan engem hív ki. És mérget vehetsz rá, hogy TUDJA, mikor nem tudom a választ. Hallottál már arról, hogy a kutyák kiszimatolják azt, aki fél tőlük? Na, Mrs. Godfrey pont ilyen.

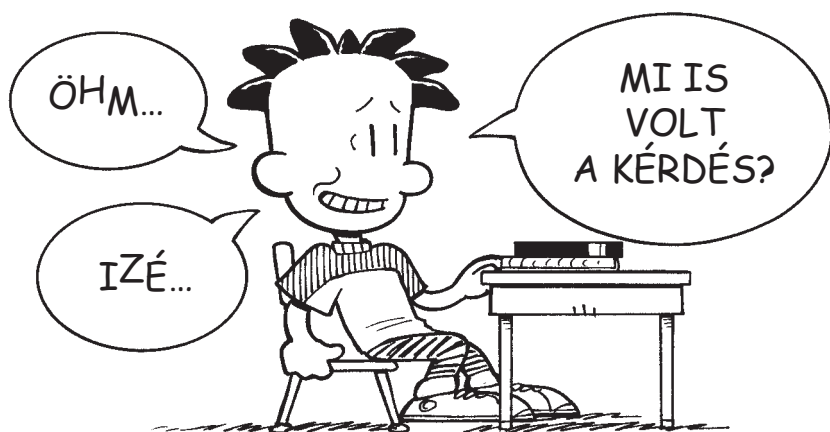
Akár egy kutya. Egy mogorva, kellemetlen eb.

Összehúzom magam a padban, az egész osztály engem bámul. Előbb a fülem kezd lángolni, aztán az arcom. A homlokomon apró izzadságcseppeket érzek.

– NOS? – kaffogja.

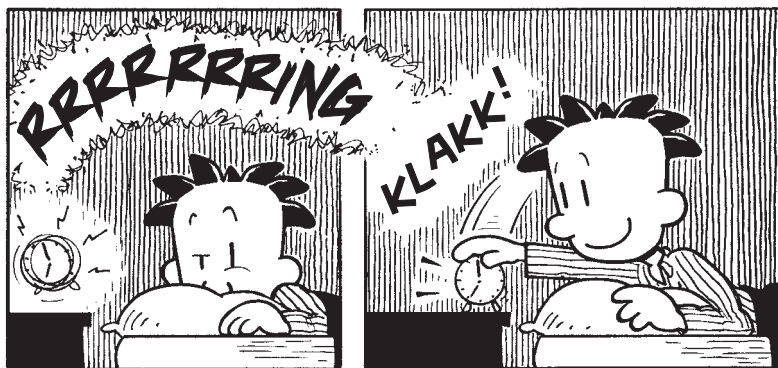
Hallottam, hogy az ember egy átlagos napon agykapacitásának csak a tíz százalékát használja ki. Hát, miközben itt lapulok, és a szám olyan száraz, mint egy zacskó homok, tényleg nem ártana munkára fogni azt a maradék kilencven százalékot. De a fejem üres.

Mrs. Godfrey ellép a táblától, és felém közeledik. Elég ádáznak néz ki. Vagy még annál is rosszabbnak. Gonosznak tűnik. Az arca teljesen vörös. Apró nyálbuborékok ülnek ki a szája sarkába.

Nagyon durva. Lemerevedek...

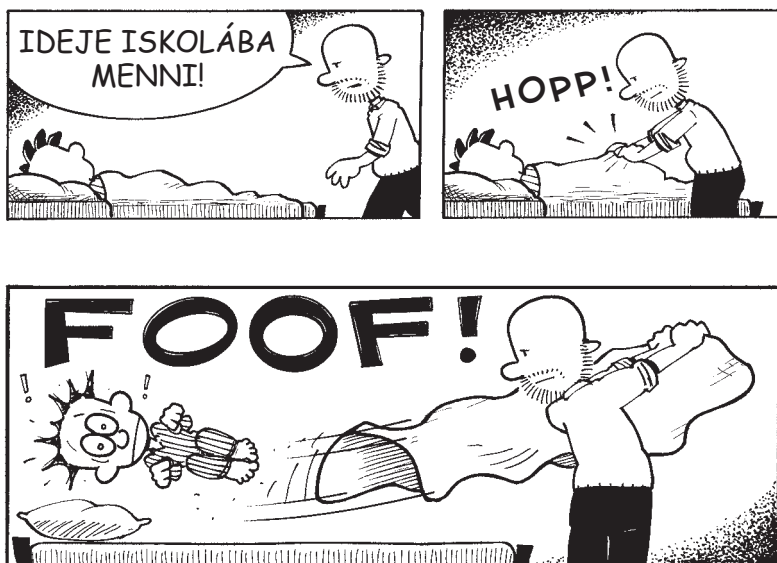
És akkor kicsengetnek!

Még mindig csengetnek. És nem hagyják abba. Csak éppen nem egészen olyan, mint az iskolai csengetés. Sokkal inkább hasonlít a...

Á, csak álmodtam! Hála az égnek! Vekkercsörgés még életemben nem tett ilyen boldoggá. Nem mintha

fel akarnék kelni, vagy ilyesmi. Újra behunyam szemem és visszasüppedek a párnámba. Zzzz...

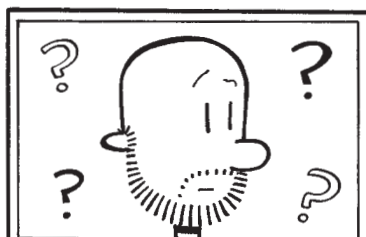
Hé, apa, nagyon köszí! Ez ám a gyengéd ébresztés. A szülők gyöngye.

Igaziból apa ennél sokkal tehetségesebb szülő. Ő csinálja a legrondább tonhalas tésztát, amit valaha kóstoltál, de tulajdonképpen ártalmatlan – főleg mindenféle őrült apákkal összevetve, akiket a gyerekmeccseken szoktunk látni. Csak mintha fogalma

sem lenne arról, mi történik körülötte. És halvány lila gőze sincs, milyen lehet ez nekem.

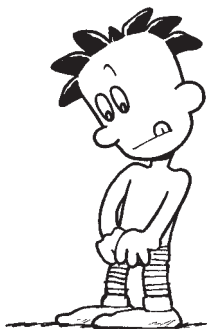
Úgy értem, jó ideje megvan már, hogy kijárta a középiskolát – harminc, vagy negyven éve? És szerintem rég elfelejtette, milyen az, ha egész

napra bebörtönzik az embert egy krétaportól, ammóniától és rejtélyes hússzagtól bűzlő épületbe. Nem emlékezhet, milyen az, ha átlagos hatodikos az ember.

**AMIT A SZÜLŐRŐL
TUDNI KELL:**

*Ha megkopaszodsz,
teljesen elveszíted azt
a képességedet, hogy
harminc alatt bárkivel
kapcsolatot tudj
teremteni.*

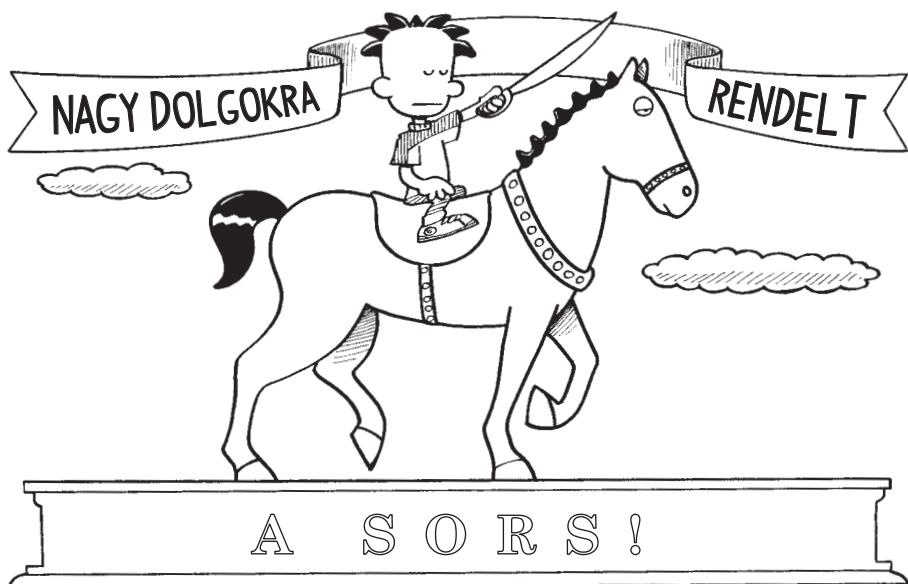

Nem mintha én
átlagos hatodikos
lennék. Oké, be-
ismerem, nem
vagyok éppen a jó ta-
nuló mintapéldánya,
de válaszolj nekem

erre: ha kikerülök innét a nagybetűs életbe, érdekel majd bárkit is, tudom-e, ki volt Warren G. Harding alelnöke? (És ne csinálj úgy, mintha TE tudnád, mert azt nem veszem be.) A dolog úgy áll, hogy többre kívánom használni a képességeimet haszontalan tények memorizálásánál.

Nagyobb dolgokra vagyok hivatott. Nevezetesen...

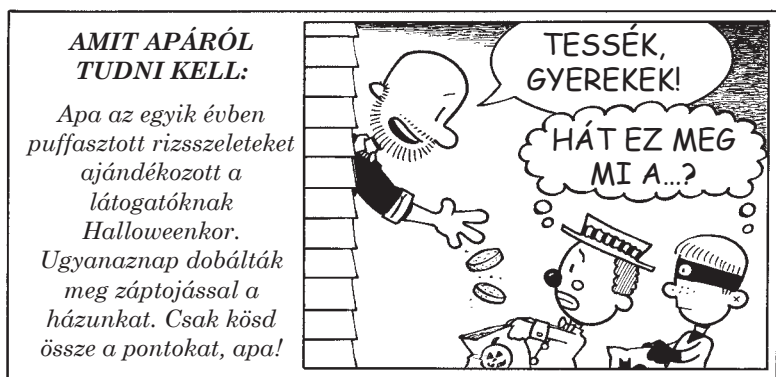

Még nem vagyok százszázalékosan biztos abban, mi-
féle nagy dolgok ezek, de ki fogom találni. Választék,
az van. Listát is tartok a szekrényajtómon, pontosan
ilyenekről.

Van aztán sok minden, amiben határozottan nem lesznek nagy, ilyen az opera, a szinkronúszás meg a macskatenyésztés. Téma lezárva.

Térjünk vissza ahhoz a szerencsétlen tényhez, hogy a mai nap tanítási nap. Na de MILYEN? Tudjátok, nem minden tanítási nap egyforma. Kategória szerint rangsorolhatóak. (Csak hogy képből legyetek, rangsorolni fölöttébb kedvelek. Egy alkalommal egy teljes hetet töltöttem azzal, hogy rangsoroltam az összes rágcsát, ami csak eszembe jutott. A chips végzett csúcson. A legalján meg a puffasztott rizsszelet.)

Ha távirati stílusban akarnám osztályozni a különféle tanítási napokat, így festenének:

JELES: Az osztálykirándulás napjai. Nem arra a bénázásra gondolok, amikor a tanár a Föld napján kivisz az iskola környékére szemetet szedni. Arról beszélek, amikor egész napos buszkirándulásra megyünk valahová. Ilyenkor még ha kapunk is a kirándulás kapcsán valamilyen házi feladatot abban a reményben, hogy tanulunk valamit, általában könnyű kifogást találni, hogy miért nem csinálta meg az ember. Ezt tettem tavaly is, amikor az Akváriumba látogattunk el.

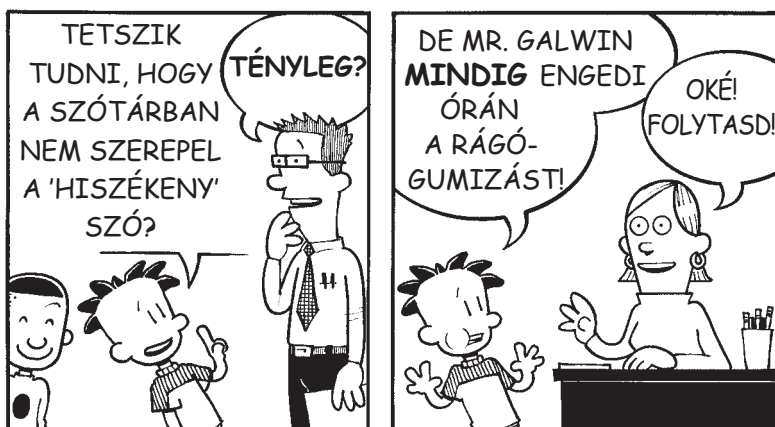

NÉGYES: Az olyan napok, amikor **különleges esemény** történik. Ilyenkor a tanítási időt felemészti valami kellemesebb, például filmvetítés vagy iskolagyűlés. Vagy ami még jobb, valamilyen szükségállapot.

Tavaly tavasszal lángra kapott Mrs. Polka parókája és megszólaltatta a tűzriadót a tanáriban. Az épület ki kellett üríteniünk, és a végén egy óra hosszat frizbizztunk a fűvön. Az eszméletlen jó volt. Mindenki élvezte, kivéve Mrs. Polkát.

KÖZEPES: Olyan napok, amikor **helyettesítő tanár** dolgozik. Azt hiszem, abban mindnyájan egyetérthetünk, hogy a helyettesítők majdnem mindig jobbak, mint a rendes tanárok. A „jobbak” alatt azt értem, hogy „sokkal kevésbé vannak képben”. A legjobb helyettesítők a friss diplomások, akik egyetlen napot sem tanítottak még életükben. Őszintén szólva, nekik nincs túl sok eszük. Vagy hát, elég hiszékenyek.

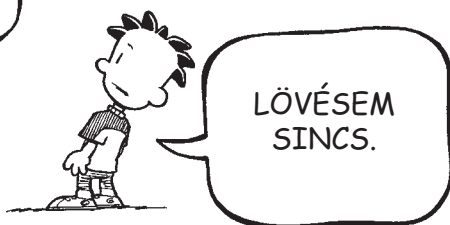

ELÉGSÉGES: A rendes napok. Sajna a legtöbb ilyen: hat és fél izgalmas órán át tanulmányozni olyasmiket, mint a fotoszintézis és az 1812-es háború. Borsódzik az ember háta. Iskola után meg hazamegy, s a szülei jönnek ilyenekkel:

MIT
TANUL-
TATOK
MA AZ
ISKO-
LÁBAN?

Mire te bő tíz másod-
percen át gondolkozol,
azután közlöd:

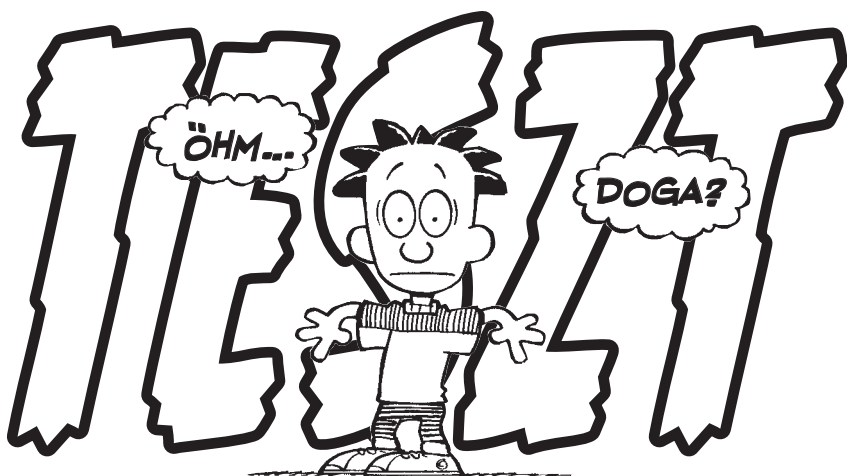

LÖVÉSEM
SINCS.

ELÉGTELEN: Azok a napok, amikor nagy a balhé. Egész sor módja van annak, hogy tönkremenjen

egy tanítási nap, ezek felsorolása csaknem lehetetlen. Előfordulhat, hogy az emberrel teljesen ok nélkül üvöltözik a tanár (általában Mrs. Godfrey), velem például ez elég gyakran megesik. Netán felidegesítheti Chester, a sulis erős embere, aki úgy fest, mintha növekedési hormonnal fűszerezné a csokis tejét. Vagy éppen a tanár készíti ki a diákot felettéssel vagy dolgozattal, ami mindig váratlanul jön...

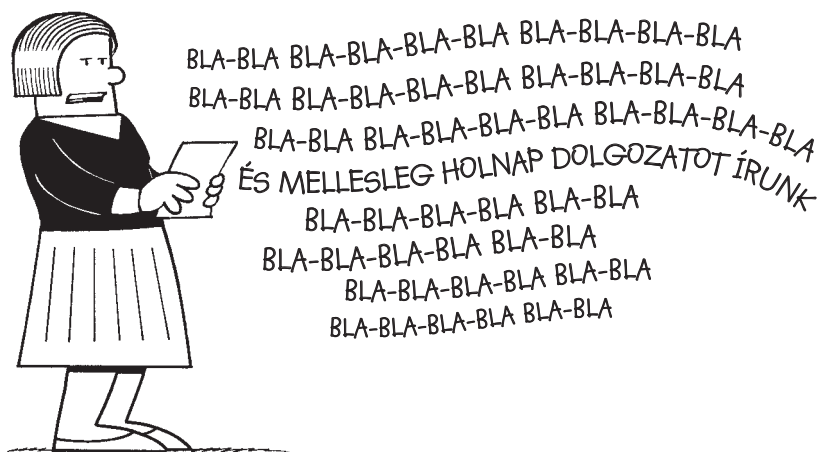

Tényleg ám, itt van ez a rémes kérdés. Vajon írunk ma dolgozatot? Nem emlékszem, hogy tegnap bármelyik tanár szóba hozta volna. Csakhogy, mint említettem is, nem sok mindenre szoktam emlékezni

abból, amit mondanak. A fonalat nagyjából akkor veszítem el, amikor elhangzik:

ÜLJETEK LE, GYEREKEK!

(Az „Üljetek le, gyerekek” tanárnyelven annyit tesz: „Kezdődjék hát az agyzsibbasztó unalom.”)

Ilyenkor azt kívánom, bár jobban figyeltem volna az órán. Mint Francis.

Francis!!! Ha valaki, hát ő tudni fogja, írunk-e ma dogát.

**AMIT FRANCISRŐL
TUDNI KELL:**

*Ragaszkodik ahhoz,
hogy ábécésorrend-
ben fogyassza el az
ebédjét.*

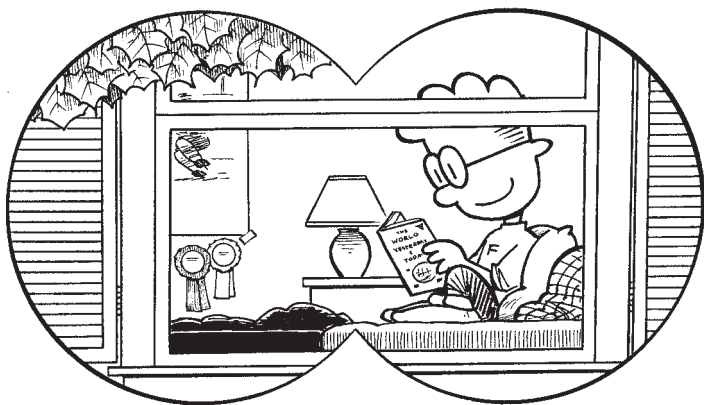

Elmondom, mi a helyzet Francisszel. Ő az, aki mindenről tud. Állandóan a Tények Könyvét bújja, az iskolát pedig igen komolyan veszi. Igazság szerint egyfajta megszállott. Nyugodt lélekkel állíthatom ezt róla, mert jóban vagyunk. Ismerjük egymást az első óvodai naptól kezdve, amikor horkolni kezdett a csendes pihenő alatt, mire én fejbe vertem a

Thomas, a gőzmozdonyos uzsisdobozommal. Azóta is a legjobb barátok vagyunk.

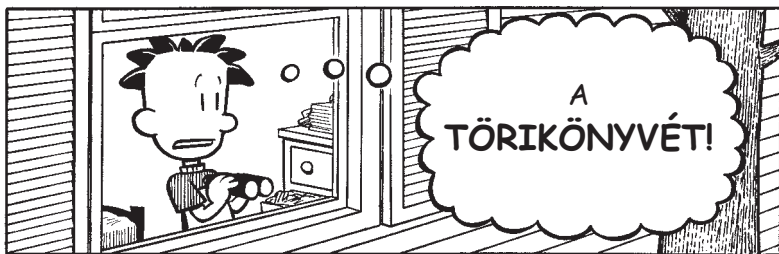
Lássuk,
ébren van-e
már!

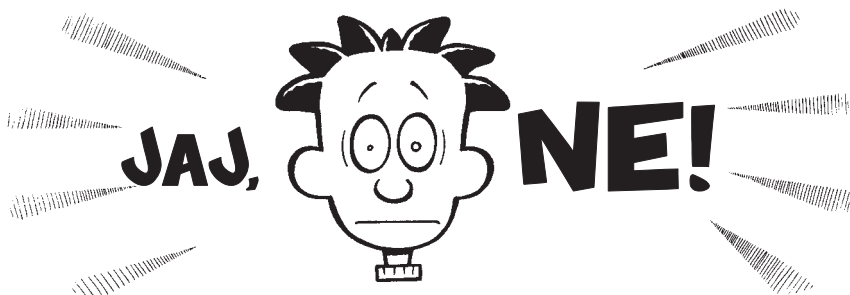

Ja, hát, hogyne! És persze olvas.

De... várjunk egy pillanatot! Nézzük, mit olvas!

Ezek szerint TUTIRA lesz ma doga!

Ez nem jó. Ez nagyon rossz. Elsősorban azért, mert az én könyvem az iskolai szekrényben van bezárva.

Másodszor azért, mert hirtelen eszembe jut, mit mondott nekem Mrs. Godfrey a LEGUTOLSÓ dolgozat után:

Na, jó. Ma történelem az első óra.

Azaz van nagyjából negyvenöt percem, hogy átnézzem a füzetem.

Nos, az órai jegyzeteimnek a jelek szerint nem sok hasznát veszem. Addig legalábbis, míg Mrs. Godfrey nem ad firkálásra eggyel jobb jegyet.

Végem van.

